SKONFISKOWANE

Ч. 254 (12.910). Львів, середа 11. листопаду 1931. Poсztowa opłatę zapłacono ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Тези польської політики
супроти українського народу.

Промова посла Остапа Луцького на пленарному засіданні сойму, виголошена дня 6. листопаду 1931. при дебаті над бюджетовим прелімінарем на рік 1932/33.

(Буквальний переклад з офіціяльної стенограми.)

ЗІСТАВЛЕННЯ ДВОХ ЦИФР.

Високий Сойме! Уряд предкладає соймові до розгляду і рішення прелімінар державного бюджету на будучий рік. Для нас, українців, важлива у цьому прелімінарі слідуюча обставина: на специфічно українські цілі предложений нам прелімінар передбачує, крім мінімальних видатків на мізерні недобитки українського державного шкільництва та на наші віроісповідання, лише одну-одиноку позицію у видатках: 90.000 зол. на організацію студій в українській мові і для Українського Інституту в Варшаві. Ця єдина позиція торкається передусім наукового Українського Інституту, який веде українська еміграція з Великої України. (Провід переймає віцемаршал Маковський). Займаємо у Польщі одностайну територію простором поверх 135.000 кв. кільометрів, з більшістю около 7 міліонів українського населення супроти півтори міліона неукраїнського населення на тій території. Зіставлення тих цифр з вище наведеною цифрою в бюджетовому прелімінарі дуже добре характеризує цілу політику уряду супроти нас. Отже з природи речі годиться присвятити кілька слів тій політиці.

УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ БЕЗ УКРАЇНСЬКОГО ХАРАКТЕРУ.

Важко входити в детайлі. Обмежімося до двох важливих подій. Над минулорічною бюджетовою дебатою у соймі висіло марево страшного факту у тій політиці — т. зв. пацифікація. Тепер, щойно вчора, сойм відкинув внесок ППС у справі територіяльної автономії на землях, замешкалих в більшості українцями. Якже багато говорить само порівнання тих фактів! Своєю яскравістю звернула „пацифікація“ загальну увагу не лише серед українського народу, але й у цілому світі. Однак вона виринула льогічно з цілої системи урядової політики супроти нас. Ця система переводить ідеольогічне заложення, що добре є мати землі з українською більшістю, але маючи їх — треба зробити те, щоби на тій території не було українського життя, не було нічого, що проявляється у формах українського духа. І тому відразу давню Русь названо Східною Малопольщею, завидуючи ефекту політичної царської терміноьогії „Малороссія“. Тому відібрано нам фактично український характер в нашому народньому шкільництві, яке ми здобули з таким трудом. Тому зачинено всі українські катедри у львівському університеті, замість виконати закон сойму, закон, прийнятий безпосередньо перед правною полагодою приналежности Галичини до Польщі, а саме закон про оснування українського університету. Не зроблено того, бо хоча ми, українці, від багатьох літ щороку маємо ок. 3.500 нашої молоді на університетах, то проте в імя тієї ідеольогії не сміємо мати українського університету на своїй землі. Тому, що виходиться з такої ідеольогічної премісы, витворено факт, що тисячі нашої фахово-вишколеної молоді не можуть отримати відповідної праці. Тому й у переведенню земельної реформи поставлено тезу, що земля на Русі в руках польських дідичів є польською землею і в консеквенції відрізано наш нарід найстрашнішою шахівницею від панської землі. „А-пропо“ тої тези про землю. Ми, українці, не признаємо землі, яка випадково—на етнічно польській території — чи то підчас незалежности польської держави, чи раньше — найшлася в руках дідичів не-поляків, — землею напр. німецькою. Ми завжди вважали цю землю і будемо вважати землею польською. Панове поставили супроти нас софізмат про польську землю, бо так каже Вам саме та специфічна вище названа ідеольгія. Для тої ідеольогії скасовано і зруйновано ціле наше самоврядування, для неї зруйновано Краєвий Виділ, тому теж забрано нам краєві маєтки і тому по нинішній день сидять ще у нашій повітовій самоуправі лише комісарі. І те все, що зветься правопорядком, чи може захитанням цього правопорядку, те все почалося у нас вже перед роками і щойно потім поширилося загально. На такому тлі, з такої саме політичної ідеольогії, а саме, що українська територія в Польщі мусить затратити свій український характер, — виросла також і т. зв. „пацифікація“.

ДЕЩО ПРО ПРОПАГАНДУ НАЗОВНІ.

В соймі і сенаті відкинено внески Українського Клюбу в справі т. зв. пацифікації. Недопущено до того, щоби зловживання устійнити і покарати та дати моральну і матеріяльну сатисфакцію невинним жертвам. Отже ми внесли відому скаргу до Ліги Націй. Опінія цілого світа станула по нашій стороні. Ані світ, ані леґальні українські партії не ґльорифікують саботажів, але державної національної політики, укоронованої тим, що в нас зоветься пацифікацією, ніхто у світі не може ані зрозуміти ані признати. Уряд знає про це, але досі не здобувся на ясний осуд очевидного зла ані навіть на заповідь сатисфакції. Заповідається деякі речі в Женеві, але в краю нічого в тім напрямку не робиться. Коли би гроші, вжиті в останньому році у цілому світі на урядову пропаганду в обороні пацифікації, вжито бодай на частинне матеріяльне відшкодування за заподіяні без причини шкоди, то напевно мало би це багато більше сенсу. А як цю пропаганду ведеться, що при цьому пускається у світ? (Голос на лавках ББ: „Це Рудницька може Вам сказати“. Інший голос на лавках ББ: „А може Ви сказали би, навіщо зуживаєте ті гроші і звідки їх маєте?“). Прийдемо до того. Пускається напр. такі речі, якими здистансовано навіть п. Римара. Пан Римар твердив напр. вчора, що маємо 3.126 українських шкіл, при чому бодай зазначив, що це утраквістичні школи або здебільша утраквістичні. В урядовій пропаганді кажеться зовсім щось інше. Там сказано, що в 1930 р. було 4.821 шкіл і то не утраквістичних, лише чисто українських: „Toutes ukrainiennes“.

Там подається наприклад, що українська
кооперація отримала від Рільного Банку перед-
тим 15.450.000, а на першого вересня 1931 року
це зросло вже до 22.297.000 зол. Звертаю увагу
на цю цифрову точність! Такі речі пускається у
світ і друкується в офіціяльному проурядовому
органі, як факти. Користаю з присутности п. мі-
ністра закорд. справ, щоби спитати його: пощо
поправді пускати такі нісенітниці? До пана мі-
ністра маємо у справі кредитів одну вимогу,
щоби до нашої кооперації державні банки мо-
гли відноситися ділово. Польська кооперація
звертається в тих тяжких часах до уряду за ве-
ликими кільканацять міліоновими субвенціями
та отримує їх. Не робимо цього і не робили би,
навіть коли би ми мали свою кооперацію в у-
країнській державі. Не домагатися субвенцій
для кооператив — є для нас справою принціпі-
яльною і погоджуємося з поглядами п. Бирки,
який вчора висловив, що субвенціонування су-
спільних і приватних підприємств державними
капіталами не є річю доброю. Про субвенції не
думаємо, лише про річеве відношення.

Коли даємо векслі і предкладаємо держав-
ним банкам наші біляпси, не жадаємо ані полі-
тичного ані якогонебудь субвенційного стано-
вища супроти наших господарських організа-
цій, лише ділового. Думаю, що найвищий час,
щоби до цього приступити.

ЩО ДІЄТЬСЯ З МІЖНАРОДНІМИ ДОКУМЕНТАМИ?

„Мусимо ствердити без приємности, а з великою прикрістю, що і після „пацифікації“ в цілому біжучому році в політиці уряду супроти нас по суті нічого не змінилося. Що більше: правдою є, що антиукраїнізм від 1919 р. росте щораз більше. До кожного леґального відтинку нашого життя бачимо щораз більше вороже наставлення урядових чинників. Дрібний, але характеристичний факт: навіть статут Українського Товариства Приятелів Ліґи Націй, товариства, яке могло би виступати на зборах Унії лише в польській ґрупі, навіть такий статут не здобув у львівському воєвідстві раз, і по двох роках другий раз, апробати, тому, що той статут підписали українські посли і сенатори. Зголосимо його ще раз!

Що стара безоглядна політика супроти нас в нічому не змінилася, про це свідчить її останній фраґмент на сојмовому терені, а саме безоглядне відкинення внеску ППС у справі територіяльної автономії. Що ми при цій нагоді почули? Почули наприклад, що не можна лучити в одну автономічну цілість таких відрубних земель, як Волинь і Галичина. Щож в такому разі маємо думати про те, що Волинь і Полісся получено з келецьким або варшавським воєвідством в одну державну цілість? Чи там є вже менша ріжниця? Сказано нам, що ані Польща ні Ліга Націй ніколи навіть не думали про справжню територіяльну автономію для нас. Ми виказали вчора, що справа представляється зовсім інакше. З документів, в яких Польща прийняла міжнародні зобовязання під цим оглядом разом з правом влучити Східну Галичину до Польщі — робиться клаптик паперу. Не знаю, чи великий політичний глузд у тому, щоби саме з тих паперів робити клаптики. Поміж тими міжнародніми паперами є для нас речі дуже важні!

Пан представник Клюбу Народового, який
при кожній нагоді закидає нам, що кермуємося
опінією чужих держав, перелякався, що скаже
на українську територіяльну автономію будуча
Росія. Але щож сказав представник соймової
більшости? Представник Безпартійного Бльоку
п.Здзіслав Стронський переконував нас, що ці-
ла українська проблема в Польщі буде перемеле-
на у малому млинку найзвичайнішої загальної
господарської і комунальної самоуправи, очеви-
дно ще зі спеціяльними ґарантіями для поль-
ської меншости на нашій території. Він сказав
більше, а саме заявив, що треба пляново змагати
до того, що теперішній шкільний утраквізм тре-
ба розтягнути на ціле українське життя в Поль-
щі, що треба довести до того, щоби не було ні-
ких навіть наукових, господарських і гуманітар-
них українських товариств і інституцій. Так ви-
разно сказано на комісії.

ЕТНОГРАФІЧНА МАСА ЧИ НАЦІЯ?

Така програма є ясною, але що з неї, панове,
виходить? Виходить те, що ніде не можемо працю-
вати в ніякій українській формі, що всюди му-
симо бути стиснені в якомусь реґіоналізмі, при
чому дозволяють нам зберігати українську мову
і очевидно греко-католицьке чи православне ві-
роповідання. Відповідаю на те:

У ХХ-му століттї зборище людей, які є вну-
трішньо повязані лише мовою і вірою, не є наро-
дом. Польська політика, яка в остаточній кон-
секвенції змагає до того, що українці можуть
зберегти лише віру і мову, а все інше є противдер-
жавне, є для нас не до прийняття. Таку політику
мусимо назвати винародовленням.

Супроти кого ведете, панове, з такою впертi-
стю і так безоглядно нинішню національну полі-
тику? Чи не здаєте собі, панове, з того скільки
нас є у Польщі і поза Польщею? Ми не є наро-
дом, який щойно починає виринати з етноґрафіч-
ної маси. Позаду нас велика творча історична
культурна традиція. Ми — це Нестор, „Руська

Правда", „Слово о полку Ігоря", Галицько-Волинська Хроніка, Могилянська Академія, ми — це стара князівська Русь і Гетьманщина. Навіть Львів називається саме ...Львовом. Серед боїв і найважчих ударів ми перетрівали віки на нашій землі! Вже нераз обдерті з усіх органів політичного життя ми вміли їх наново відбудувати. Коли на руїнах займанницьких держав воскресала Польща, яку перекинуло також колись м. ін. незрозуміння української козацької проблеми, тоді серед світової війни розлягся на всьому просторі українських земель голосний оклик жертвенної і свідомої української крови: „Хочемо також жити власним життям, не можемо бути дальше невільниками!". Доля моменту схотіла інакше. Але чи ви не бачите, як і в післявоєнному, може найважчому життю українського народу пробивається понад усе сильна воля проявляти національного духа в усіх ділянках творчости? Дивіться, як і серед кипучого совітського кітла і серед нашої еміґрації в Европі вміємо використати кожну щілину, як і в отих умовинах вміємо творити укр. науку, як буйно росте і разом з европейським світом поступає українське мистецтво, як скрізь закріпляється свідома українська політична думка і як світ звертає на це щораз більшу увагу! Дивіться, з якою впертістю і здібністю творимо проти хвилі і тут у Польщі наші конструктивні моральні і матеріяльні вартости, маючи підтримку лише від своєї власної сили! Не знаю, чи є ще на світі другий такий селянський нарід, який з такою жертвенністю, з таким сильним реальним ідеалізмом, пробивався би крізь джунґлі життя щораз вище і вище!

ПОЛІТИКА АНАХРОНІЗМУ І ЇЇ НАСЛІДКИ.

Проти такого народу ведеться у Польщі таку дрібоньку політику! В якому часі, в якій атмосфері світової політичної думки ведете цю політику? Панове, минули часи абсолютних цісарів і царів, минули часи Яреми Вишневецького, пропали великодержави, які вели супроти чужих народів політику суворої безоглядности. В усьому сучасному світі закріплюється погляд, що ніякий нарід не має права трівко панувати над іншим народом, що всі народи покликані до власного свобідного життя, що нині навіть кольоніями треба правити так, щоби дозрівали до повної рівности з пануючими націями. Сьогодні визволюються невольні народи не лише Близького і Далекого Сходу, але на всьому світі. Сьогодні навіть Анґлія ще сильніше реалізує стару анґлійську засаду, що ніякого народу не можна постійно спихати вниз. Права національних меншин — це нині частина міжародного права.

В такій добі ви думаєте, панове, що можливою є така національна політика, яку нині провадите. Панове гірко помиляєтеся. Така політика може і навіть мусить викликати тимчасову анархію, може засилювати добрі вітри на вітрила остаточного роздратування з одної сторони та спідлення з другої. Однак на довшу мету така політика мусить завалитися.

НАШІ ВИСНОВКИ.

Знаємо питомий тягар української проблеми. Тому не зневірюємося нинішньою хвилиною і не тратимо нервів. Ми стояли і дальше будемо стояти на ґрунті права у леґальній боротьбі за краще завтра для нашого народу. *Ми не є і не будемо мячиком в руках чужих сил, які борються за чужі нам цілі.* Будучи опертими на найбільш живучій творчій силі власного народу і на опінії сучасного світа, витріваємо на своєму становищі. Ми дали докази навіть у хвилинах найбільшого напруження, що *нашим гаслом не є: „чим гірше, тим ліпше"*. Однак панове мусять зрозуміти, що український нарід вже не може вжитися в ролю невільника, який шукає собі у світі справедливого пана, а тимбільше несправедливого. Можемо зрозуміти, що уряд у своїй політиці не може виходити з нашого погляду на ті чи інші справи, але разом з цілим укр. народом маємо достаточну мірку реалізму, щоби зрозуміти, що є можливе і що неможливе також з іншого погляду. Стверджуємо, що на дуже важливому політичному відтинку, в українській справі, уряд не виконує навіть того, що є напевне можливе з кожного погляду.

Український Клюб осуджує таку політику. Висловом тої політики, як я зазначив на вступі, є також предложений нам бюджетовий преліміпар. Тому Український Клюб займає супроти бюджетового преліміпара неґативне становище.

За продовження німецьких кредитів.

ПАРИЖ 8. XI. ПАТ. Компетентні урядові органи взялися обслідувати пропозицію Франкія, предложену вчора премієрові Лявалеві й міністрові Фляпденові. Пропозиція має на меті продовжити Німеччині короткоречинцеві кредити.

Польські студенти будуть переводити перепис населення.

Явна заповідь зловживань при переписі.

Українське громадянство опинилося перед новим фактом, доконаним без ніякого порозуміння з ним та з яскравою протиукраїнською тенденцією. Адміністраційна влада, яка переводить перепис населення, звернулася до польських студентів, щоби вони перейняли на себе функції переписних комісарів. Нема, мовляв, грошей на платних комісарів і тому студенти мусять взяти на себе цю місію безплатно, трактуючи її, як почесний обовязок. Ясна річ, що цю ідею політичні проводирі польського студентства миттю з найбільшою радістю підхопили, як пропозицію нових знаменитих зоольоґічних подвигів зоольоґічного шовінізму, залюбки культивованого серед більшости польського студентства. Скликано у цій справі негайно великі загально-студентські збори. Вчора, в неділю, в салі „Сокола-Мацєжи" зібралося поверх 2.000 студентів. Референт, якийсь п. Мацелінський, говорив без обиняків, натякаючи зовсім отверто на обовязок студентів взяти активну участь у конскрипції, *щоби її сфальшувати з польських національних мотивів.* Вправді для асекурації себе промовець зазначив на вступі, що „тим більше значіння має переведення перепису населення *згідно з правдою* у Східній Галичині (Малопольщі), та головно у Львові", але тут-же дозволив собі на звороти, які ту „правду" поставили під великий знак запиту. „Переведення перепису населення (казав п. Мацелінський) конскрипційними комісарями русинами і жидами доведе до подвоєння і потроєння скількости національних меншин, що в консеквенції довело би до втрати польського характеру у Львові і Східній Галичині (Малопольщі)". Тому референт візвав польську молодь взяти ґреміяльну участь у тому переписі, *„вважаючи його другою обороною Львова.*

Опісля інший референт, голова ендецької „Братней Помоци" Роек, „вияснював способи і методи переведення перепису". Які це вони „способи і методи" — ендецький „Курер Львовскі" (єдиний, що мав про це віче вичерпуючі інформації) дискретно мовчить.

Питаємо головного конскрипційного комісаря, що це значить?! Чи перепис населення в Польщі має вестися дійсно під воєнними гаслами походу проти всіх неполяків?! Що значить вислів про „оборону Львова" і боротьбу за національний характер краю, яку мають перевести конскрипційні комісарі?! Чи польські студенти будуть вести „бій" без контролі?! Чи до конскрипції будуть допущені також студенти українські?!

Все це питання, які у високій мірі хвилюють українське громадянство, яке не остане байдужим на того роду „гоцкі-кльоцкі" та вживе зі свого боку всіх протизасобів для спаралізування затій фальшівництва національної статистики.

Апелюємо поки час до головного конскрипційного комісаря та всіх підчинених йому органів, щоби не допустив до скандалів, за які ми не беремо відповідальности.

—o—

По смерти д-ра Вол. Охримовича.

ЖАЛІБНЕ ЗАСІДАННЯ У. П. Р.

Українська Парляментарна Репрезентація відбула жалібне засідання з приводу смерти бл. п. д-ра Володимира Охримовича в дні 7. листопаду 1931 р. В засіданні взяв також участь репрезентант Української Соціялістично-Радикальної Парляментарної Репрезентації д-р Іван Макух. Жалібну промову виголосив голова д-р Дмитро Левицький, а всі присутні вислухали цієї промови стоячи. Десиґновано на промовця в дні похоронів над могилою д-ра А. Горбачевського. Порішено також зложити вінець на домовині Покійного і вислати кондоленційне письмо до вдови. Д-р Макух зложив рівночасно на руки д-ра Дмитра Левицького як голови партії і Клюбу кондоленцію від своєї партії.

КЛЕПСИДРИ.

На мурах Львова появилося 11 клепсидр, що сповіщали про смерть В. Охримовича. А саме від: 1) рідні, 2) Центрального Комітету УНДО, 3) Видавничої Спілки „Діло", 4) Централбанку, 5) Ревізійного Союзу Українських Кооператив, 6) „Дністра", 7) Наукового Товариства ім. Шевченка, 8) Народної Гостинниці, 9) Карпатії, 10) Союзу Українських Адвокатів і 11) Української Католицької Орґанізації (УКО). Мимоходом кажучи, ця остання клепсидра була єдиною помiж усіх 11-ти, і єдина мабуть досіль взагалі українською мовою писана — та з однораменним хрестом! З цього приводу люди обмінювалися ріжними коментарями під адресою авторів..

ДОПОВНЕННЯ.

В доповненні до посмертної згадки в „Ділі" (ч. 252. з 8. ц. м.) зазначимо ще, що пок. Володимир Охримович був м. ін. членом-кореспондентом петербурської Академії Наук (разом з пок. Вол. Гнатюком). В українському (тайному) університеті у Львові був Покійний чотири роки деканом правничого факультету.

—o—

Новий міністр закордонних справ Анґлії.

Міністром закордонних справ Анґлії стала людина загалові, що читає ґазети поза Анґлією невідома. Сер Джон Сімон — немолодий; має 58 літ і довгу дипльоматичну карієру за собою. У 1906 р. він став послом із ліберальної партії, а чотири роки пізніше дістав перше державне становище в кабінеті Асквіта як його ґенеральний правний дорадник і згодом міністр внутрішніх справ.

Джон Сімон приятелював ще як оксфордський студент із льордом Біркенгедом і це заважило чимало на його карієрі. Він належав до найкращих політичних оборонців Анґлії і на цьому становищі заробляє великі гроші. Фінансова криза Анґлії вплинула на політичні переконання Д. Сімона настільки, що він у справі митної охорони зірвав із ліберальною традицією. Нині Д. Сімон є головою ліберальної фронди, що має 35 послів. Його призначення на міністра є спробою піддержати контакт із лібералами

—o—

За платничу спроможність Німеччини.

Париж 8. XI. ПАТ. Німецький амбасадор фон Геш поінформував премієра Лявaля про те, що німецький уряд приняв французький проект, підтриманий Зед. Державами, щоби розглянути спосіб привернення пляну Йонґа після вигаснення мораторії Гувера. Однак згода Німеччини на цей проект може наступити перед приняттям процедури, передбаченої в пляні Йонґа, на випадок цілковитого і частинного припинення німецьких сплат. Німеччина хоче зовсім точно знати, який буде обсяг його застосування. Особливо треба Німеччині знати, який буде обсяг мандату, даного спеціяльному комітетові, що обслідуватиме платничу спроможність Німеччини для виконання пляну Йонґа. З огляду на чисто технічний характер тієї розмови скінчилася вона з міністром Фляндeном. Незабаром прийде мабуть до згоди щодо умовин, серед яких розпічнуться студії над платничою спроможністю Німеччини.

Збіжева конюнктура поправляється.

Ню Йорк 8. XI. ПАТ. Ринок цінних паперів значно поправився. На збіжевому ринкові пшениця дальше звишкує, доходячи до 65 цт. за бушель, що означує зріст на більше як 20 цт. на протязі місяця. Правдоподібно половина цьогорічного збору пшениці вже ульокована, що дало фармерам 100 міліонів долярів оборотової надвишки. Фахові чинники кажуть, що ульокування решти цьогорічного врожаю при теперішній звишковій тенденції може причинитися до поправи конюнктури. Залізниці вантажі дещо зросли, сталевий промисл нотує в останніх двох тижнях 2 проц. збільшення видатности.

—o—

Після переходу о. Табінського на унію.

Розмова представника „Діла" з о. протереем Петром Табінським.

У звязку з чутками про перехід о. протоєрея Петра Табінського, б. ректора Волинської Духовної Семинарії, церковного письменника та громадського діяча, на унію Вашому кореспондентові вдалося побачитися з о. Табінським та одержати від нього відповідь на пекучі питання.

Чи правда, що Ви, о. Протоєрей, перейшли на унію?

Так. 20. жовтня 1931 року я піддався під юрисдикцію столиці Св. Ап. Петра в Римі, зірвавши звязки з московською ерархією Православної Церкви в Польщі.

Чи Ваш перехід під зверхність Риму носить персональний характер якогось незадоволення, чи непорозуміння з московськими владиками?

Ні. Персональні свої справи ставлю на останньому місці. Навпаки, мені пропонували бути настоятелем Острізького Собору, але я цього призначення не приняв. Мій крок викликаний цілим рядом подій, які мали місце в житті українського православного населення в Польщі та на котрі московські владики відповідали лише заборонами, переслідуваннями та ще більшою русифікаційною політикою. Згадайте наприклад: Церковний зїзд в Луцьку, переговори з українськими церковними діячами, анатему на д-ра Річинського, ліквідацію церковного майна парохій, переслідування священиків-українців, неканонічне володіння митрополитом Денисом Волинською Епархією та багато інших випадків.

Чи Ви гадаєте дати вичерпуюче пояснення свого кроку в пресі?

Так. Виготовлюю лист до українського православного населення й незабаром він буде оголошений в пресі.

Чи будете приймати активну участь у церковному житті українського населення та вести пропаганду за розмосковлення церкви й відбудову давніх традицій?

Так. Буду активно працювати і змагати до віднови світлих традицій у православній церкві, що сягають ще часів св. Володимира, аж до 12. віку, коли церква не була поневолена москалями, а була в звязку з Апостольською Столицею.

Чи сподіваєтеся, що за Вами піде українське населення?

Навіть переконаний, що рано чи пізно широкі верстви українського населення разом з його інтелігенцією зірвуть звязки з московськими владиками та зеднаються з Апостольською Столицею. Коли хто з українців-інтелігентів і лишиться при московських владиках, то хіба лише московські блюдолизи та вороги українського народу.

Яке становище гадаєте займати тепер?

Тимчасом ніякого призначення не маю. Призначення на професорську посаду до Папського Інституту в Дубні, як подала преса, ще не маю, але буду працювати на тому становищі, яке мені вкаже Зверхня Влада, аби лише служити цілям відродження Православної Церкви та на добро українського народу.

При цій нагоді подаю біографічні відомости про о. Протоєрея Табінського.

Народився він 30. червня 1888 р. в м. Берестечку на Волині. Вищу освіту здобув у Православній Духовній Академії в Петербурзі в 1914 р., з залишенням професорським стипендіятом. З 1914 до 1918 р. займав посаду учителя в Петербурській Духовній Семинарії. В 1918 р. о. Табінський переїхав на Україну і в тому-ж році був учителем у державній українській гімназії на Поділлі, а в 1919 р. призначено його доцентом Українського Державного Университету в Камінці. В 1920 р. о. Табінський повернувся на Волинь. Деякий час виконував обовязки душпастирські, а з 1923 до 1926 р. був законоучителем вселюдних шкіл у Володимирі. В 1927 р. призначено о. Табінського ректором Волинської Духовної Семинарії. Вся організаційна робота для відкриття цеї Семинарії переведена виключно енергійною працею о. ректора. В 1929/30 шкільному році о. Табінського перенесено на емеритуру.

Опріч педагогічної праці о. Табінський має заслуги й на літературному полі. Його перу належать такі твори: 1) Догматика Прот. П. Світлова. 2) Імператор Константин Великий і його религійна політика. 3) Полемічна стаття: „К вопросу об украинизации богослужения". 4) Свята Служба Божа Св. Василя Великого. 5) Парастас українською мовою. 6) Наука про богослуження Православної Церкви. 7) Неправда славянників. 8) Богослужбова мова в Православній Церкві та інші.

Прот. Табінський, як письменник і церковний публіцист, причинився до спопуляризування серед широких верств населення вживання української мови в богослуженні, а тим самим і до розмосковлення Православної Церкви. Його полемічні праці зі славянниками, і головним чином москвофілами, є дуже цінним вкладом у цій ділянці і становлять свого роду катехизм в обороні української мови і канонічности її в богослуженні.

До цього треба ще додати, що о. Петро Табінський є також красноречивим проповідником.

Кремянець, 7. листопаду 1931 р.

М. Забужний.

Виставка сучасної української ґрафіки.

Асоціяція Незалежних Українських Мистців (АНУМ) улаштовує в другій половині грудня ц. р. в салях Наукового Т-ва ім. Шевченка виставку сучасної української ґрафіки, що матиме такі відділи: 1) Книга, 2) Оздоба і ілюстрація, 3) Екслібріс, 4) Нарбут, 5) Театр і декорація, 6) Плякат. Отже, буде це виставка нашої сучасної ужиткової ґрафіки в найширшім розумінню цього слова. Вона охопить всі українські землі, де змогла зявитися українська мистецька книга.

У відділі книги будуть виставлені оригінальні праці мистців і оздоблена книга, якою її випустив у світ наш ґрафічний промисл. Так само у відділі оздоби та ілюстрації будуть показані найновіші наші досягнення. У відділі екслібрісу теж буде виставлений у цій ділянці матеріял, який мав великий успіх за кордоном.

Дуже цікавий для всіх кол громадянства буде відділ творця сучасної української ґрафіки Ґ. Нарбута, зібраний у Музею Наук. Т-ва ім. Шевч. В нім виставлені будуть проєкти українських грошей, марок, бандероль, акцій, карт до гри тощо, виготовлених у 1918 році і частинно виконаних а здебільша тепер уперше виставлених. Інші ділянки будуть заступлені по змозі найповніше.

АНУМ просить всіх товаришів-ґрафіків і Видавництва надсилати свої твори і мистецькі видання найдалі до 15. грудня на адресу: Львів, вул. Чарнецького 24. Музей Н. Т-ва ім. Шевченка, для АНУМ.

АНУМ до цього часу перевів організацію слідуючих вистав: 1 малярську виставку у Львові з запрошеними чужинними малярами і нашими
1931 р. — Український відділ на Міжнародній
Виставці Екслібрісів у Льос Анджельос 1931 р.
— Український відділ на Всеславянській виставці екслібрісів у Львові 1930 р. — На Виставці
всеукраїнської книжкової ґрафіки в 1929 р. —
Виставку праць В. Крижанівського 1930 р., усі з
великим успіхом. Окремі члени АНУМ-у брали
участь на Виставках у Парижі, інформували чужинну пресу про українське мистецтво, особисто
та при помочі організації навязали взаємини з
численними чужинними мистецькими організаціями. На черзі стоїть питання мистецького журналу, Виставки італійського мистецтва у Львові і II. програмової Виставки АНУМ-у у Львові.

АНУМ дістала останніми днями запрошення до участи у Міжнародній Виставці в Каліфорнії
на 1932 р., пропозицію організувати матеріял
про суч. українську ґрафіку в журналі „Ґрафіка" і „Ґебраухсґрафік" — двох поважних европейських фахових журналах.

За АНУМ: М. Бутович, П. Ковжун, Я. Музикова, М. Осінчук.

—o—

Більшовицькі роковини.

МОСКВА, 9. XI. ПАТ. Останні три дні в
Москві були під знаком свята з приводу 14-их
роковин більшовицької революції. Бюра, кооперативи і склепи були зачинені. Трамваєвий
рух обмежений. Поперек вулиць розвішено
транспаренти з актуальним гаслами. На площах
уставлено статистичні таблиці, що виказували
добутки більшовицького ладу. На засіданні
московської міської ради голова уряду Молотов
виголосив промову про внутрішню і загранич-
ну ситуацію. Другого дня на Червоній площі
відбулася дефіляда військових і професійних
відділів. Перед дефілядою комісар війни Во-
рошилов виголосив промову, в якій старався
доказати, що капіталістична система котиться
до упадку та що у звязку з тим Радянщині гро-
зить небезпека нападу. Вечером було приняття
для дипльоматичного корпусу і загранично
преси.

—o—

Не хотять торгувати з більшовиками.

НЮ ЙОРК, 8. XI. Т. ПР. Тутешня преса повідомляє, що американське мін-ство торговлі остерегло американські фірми, які стоять у торговельних зносинах з Радянщиною, щоби всякі інтереси з більшовиками робили тільки за готівку або рівновартні ґарантії.

—o—

Національні соціялісти за „аншлюсом".

ВІДЕНЬ 9. XI. ПАТ. Провідник австрійських національних соціялістів виголосив заяву, в якій признає, що національні соціялісти є за „аншлюсом", однак не бачить змоги проломити опір. Це буде щойно тоді можливе, коли Німеччина стане знову могучою державою а бодай схоче нею бути. Національні соціялісти в Австрії відкидують теж спосіб насильного обняття влади, бо не хочуть жертвувати свої великі цілі для хвилевих успіхів.

—o—

Ґранді в дорозі до Америки.

РИМ, 9. XI. ПАТ. Міністр Ґранді виїхав з неаполітанського порту до Америки вчора попол. До Ню Йорку прибуде 16. ц. м. Про його побут будуть появлятися окремі комунікати. В Америці Ґранді забавить 11 днів. Буде принятий президентом Гувером, державним секретарем Стімсоном і ріжними італійськими товариствами.

—o—

Вибори в Югославії.

БІЛГОРОД 9. XI. ПАТ. На основі обчислень з 9. год. веч. участь голосуючих у цілому краю досягала пересічно 70 проц., а в деяких округах доходила до 100 проц. управнених до голосування. Урядові лісти зібрали всюди величезну більшість голосів. Вибрані: міністр торговлі Кумануді, міністр освіти Максимович, міністри Скріц, Узунович і б. міністр Деметрович, югословянський посол у Відні Андзелінович і б. провідник демократичної партії, тепер міністр публичних робіт Крамар.

—o—

Перед вибором еспанського президента.

МАДРИД 9. XI. ПАТ. В урядових колах і серед партії конституанти обмірковують справу кандидатури майбутнього президента. Уряд рад висунути кандидатуру теперішнього міністра заграничних справ Леру, однак його прихильники воліли би бачити його на становищі президента ради міністрів. З огляду на те уряд схильний висунути як кандидата б. премієра Заморру під умовиною, що зречеться своєї ревізіоністичної програми.

—o—

Французько-німецькі переговори.

БЕРЛІН, 8. XI. ПАТ. Амбасадор Франції
Понсе виїхав учора з Берліна на три дні до
Парижа, щоби відбути нараду з Лявалем і
Бріяном. У Берліні він вів переговори з Брі-
нінґом у справі репараційних сплат. Кружля-
ють поголоски, що він привіз до Парижа
контр-пропозиції Брінінґа. У справі перегово-
рів відбув Понсе кількагодинну нараду з прем.
Лявалем. Німеччина хоче нібито покористува-
тися розбіжностями інтересів Франції з інте-
ресами англьо-саксонських країв; хоче теж Ні-
меччина, щоби скласти комітет, який переві-
рив би її платничі здібности.

—o—

Китайські і японські втрати.

В боях за мостовий причілок на ріці Но-
ні згинуло, як повідомляють з Токіо, поверх
200 китайців і 63 японців. Крім того японці
мають 140 ранених. Серед убитих японських
вояків був один радянський старшина, з чого
японці догадуються, що в китайській армії на-
ходяться радянські відділи. Китайці концен-
трують свої сили в Анґанкі і біля Ташінд.

—o—

Обсерватори Союзу Народів.

ШАНҐАЙ, 8. XI. Т. ПР. Приїхали сюди
амбасадори, делеґовані Союзом Народів, щоби
прослідити манджурський конфлікт. Провідни-
ком їх став місцевий еспанський консуль.

—o—

Більшовики припинили вивіз збіжа.

КОНСТАНЦА, 8. XI. ТЕЛ. ПР. На осно-
ві вістей, які наспіли сюди з Радянщини, біль-
шовики припинили зовсім вивіз збіжа. Сього-
річна хлібозаготівля недописала, а давні збі-
жеві запаси так вичерпалися, що, радянський
уряд примушений спроваджувати кукурудзу з
Болгарії

Китай перед більшовизацією.

ПЕКІН, 8. XI. Т. ПР. В розмові з представниками преси марш. Чан-чу-ліян висловив побоювання більшовизації Китаю на випадок дальшого маршу японських військ у глибину Манджурії. Твердження Комінтерну, що війна в Манджурії звернена проти радянських і китайських інтересів, не годиться з правдою. Навпаки, японський атак на Манджурію приневолив марш. Чан-кай-шека занехати протирадянську кампанію. Якщо конфлікт не буде зліквідований, більшовицька пропаґанда залле увесь Китай.

Японці викликують неспокій.

ПЕКІН, 9. XI. ПАТ. Вістя про заворушення в китайській дільниці в Тієнтсіні, що межує з японською концесією, викликали в Пекіні занепокоєння. Як повідомляють з головної кватири, товпа, зложена з кількох тисяч осіб, заатакувала вчора вечором поліційну станицю в китайській дільниці. Сьогодні вранці йшла ще крісова пальба. Чужинні війська стоять готові на границях поодиноких концесій. Жертвою дотеперішніх заворушень упав один японський вояк, убитий відломком бомби. На основі китайських звідомлень населення було озброєне й кермоване японцями, що роздавали попереднього дня зброю в цілому Тієнтсіні.

Японські пляни.

ХАРБІН, 8. XI. Т. ПР. Зачувати, що перед відкриттям надзвичайного засідання Ради Союзу Народів 16. ц. м. японська військова влада в Манджурії має взяти під свою контролю район Хай-ляр-Ціцікар. Цей район має велике значіння для японців, бо являється шпихлірем всеї Манджурії. З приводу цього японського посунення може прийти до конфлікту з радянською владою в Чіті, що буде мати утруднену комунікацію з Харбіном.

Японці йдуть вперед.

МОСКВА, 8. XI. Т. ПР. З Харбіна повідомляють, що японські війська посуваються крізь міст на ріці Нонi дальше. Китайський ґен. Маа наказав відворот, щоб ухилитися від нових боїв. В Ціцікарі оголошено стан облоги.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

ОСТАННІ ВІСТИ

ВІДЛОЖЕННЯ СЕСІЇ СОЙМУ.

9. XI. пополудні доручили маршалам сойму та сенату декрет президента Польщі, який відкладає парляментарну сесію на 30 днів, рахуючи від 9. ц. м.

ДРОЯНОВСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТОМ ЛЬВОВА?

На понеділковім засіданні ради м. Львова през. Бжозовський заявив, що справу свого зречення з причини пізної пори відкладає до четверга.

Директор Львівської Торг. Палати пос. Бирка відмовився приняти президентуру м. Львова. Тому компетентні чинники визначили на це становище львівського воєводу Вацл. Дрояновського. Тому що Дрояновський не є членом ради, то його кооптують, а опісля він перебере презедентуру.

СПРАВА СЕН. МАНДАТІВ ЛЬВІВСЬКОГО ВОЄВІДСТВА.

Найв. Суд відкинув три протести меншин проти виборів до сенату у львівському воєвідстві, а постанову в справі четвертого протесту відложив до переслухання слідків.

ЕКСЦЕСИ У ВАРШАВІ.

У неділю після богослуження в акад. костелі повторилися протижидівські ексцеси. Демонстрантів розганяла кінна і піша поліція до самого вечора. Є кількадесять побитих студентів. Арештували знову 100 студентів, яких передали прокураторові, або дисципл. комісіям, які урядують у всіх вищих школах.

Вчора замкнули теж Держ. Дентистичний Інститут, тому що поляки домагалися від старости II. року того інституту, щоби студентів жидів викинути з інституту.

Так у Варшаві крім Дент. Інституту зачинені далі університет, політехніка та гол. школа сільського господарства.

Студенти варш. Вищої Торг. Школи побили післанця уряд. комісаря, який приніс листа до ректора тієї школи. Коли студенти стали перед будинком тієї школи демонструвати проти жидів, ректор візвав поліцію. Комісар поліції взивав студентів тричі, щоби розійшлися. Коли студенти не послухали, поліція їх розігнала й арештувала кільканацятьох. До протижидівських демонстрацій прийшло й у Вильні в анатомічнім інституті.

З останніх телеґрам виходить, що арештованих студентів випустили вже на волю. Їх справу розглядатиме дисциплінарна комісія поодиноких шкіл.

ВАЛЬДЕМАРАС НА ОВИДІ.

КОВНО, 9. XI. ПАТ. „Ехо" повідомляє, що в урядових колах зачувати, будьто би Вальдемараса покличуть до державної ради.

У 30-ті роковини сецесії.

Заклик Ініціятивного Комітету.

Дня 1. грудня ц. р. минає 30 літ, коли запала ухвала, щоби всі українці-студенти сецесіонували з львівських Високих Шкіл.

Бажаючи відсвяткувати цю хвилю, звертаємося до всіх учасників Сецесії із закликом прибути на плянований З'їзд.

У тій цілі просимо надсилати свої адреси до Ініціятивного Комітету на руки студ. Дмитра Грицая, Львів, Супінського 21. (Академічний Дім). Подробиці слідують.

ЗА КОМІТЕТ СЕЦЕСІОНІСТІВ:

Д-р Т. Бурачинський. Д-р Л. Ганкевич. Проф. д-р В. Старосольський.

ЗА КОМІТЕТ СТУДЕНТІВ:

Д. Грицай. Б. Дороцький. В. М. Янів.

Берестейський процес.

(Тринацятий день розправи.)

9. XI. зізнавала тайна агентка **Бочковська**. Вона говорить дуже тихо і заявляє, що голосніше не вміє. Предсідник каже, щоби кричала. Вона твердить, що чула, буцімто обв. Барліцький говорив, що треба вбити Пілсудського, бо він, після того, як дійшов до влади, відкрив своє лице. Ці слова, мовляв, затямила собі добре, бо вони обурили її дуже як польку.

Св. Телестович, тайний агент, твердить, що обв. Барліцький на вічу накинувся на Пілсудського з лайкою, що накинув народові свою волю, а нарід мусить скинути ці кайдани. На запит предсідника, чому не згадував цього в слідстві, свідок каже, що мав тоді стільки зборів і в слідч. судді все забув, а щойно тепер пригадав собі. Не пригадує собі теж, чи згадував слідч. судді, що якийсь свідок сказав йому, що 14. вересня буде горячо. Твердить буцімто обв. Висоцький говорив нібито марш. Пілсудський після краківського конгресу сказав: „Хай це шляк трафить, я вертаюся до Сулеївка!"

*

Кошти процесу.

Загальні кошти берестейського процесу обтяжать державний скарб сумою 50.000 зол.

Під закидом вбивства студента Казанівського.

В понеділок (9. XI.) засіло перед львівськими присяглими двох молодих людей — **Евген Бартош**, студ. техніки і **Зиновій Матла**, студ. львівського університету.

Бартошові закидує прокуратор вбивство студента Казанівського, 12. травня 1931. на вул. Королевої Ядвиги у Львові, Матлі затаювання злочину. Злочину цього мав допуститися на тлі особистих порахунків.

Обвинувачений Бартош признається до вини, одначе зазначує, що ділав в афекті. Мотивом його поступку було зневаження його Казанівським. Цеї зневаги не міг стерпіти. Стріляв до Казанівського, одначе не мав наміру його вбити.

Вирок западе у вівторок.

Боронять: д-р Паньківський, молодий український адвокат і д-р Перацький.

НОВИНКИ

— **Ще в справі ректора Малої Семинарії о. Перрідона.** До нашої вчорашньої новинки під цим заголовком закрався прикрий друкарський чортик, що в одному місці викривив зовсім її зміст. А саме зложено там, що о. Перрідон „виїздив тепер до Голяндії з ексц. митрополитом Шептицьким..." Має бути: **о. Перрідон виїздить тепер до Голяндії з дозволу і в порозумінні з ексц. митрополитом Шептицьким.**

— **Новий наступ русифікації.** Польські часописи повідомляють, що більшовицька влада перевезла відомого історика Мих. Грушевського до Ленінграду, приділила його до примусової праці в історичному архіві та заборонила вертатися на Україну. Рівночасно його секретаря молодого вченого Савченка заслали на Соловки. Більшовики обвинувачують обох учених, що вони провадили дволичну гру супроти комуністів і ширили український націоналізм.

— **Засідання Українського Історично-Фільольогічного Т-ва у Празі** буде у вівторок, дня 10 листопаду 1931. в год. 3.30 в помешканні при Бржеговій вул. ч. 5. Порядок дня: Доклади членів Т-ва: 1. Петрова В. М. — „Стратеґічна оцінка операцій Війська Запорозького під орудою кошового К. Гордієнка-Головка в 1708—709 рр." 2. Щербаківського В. М. — „XV. міжнародній антропольогічний конгрес у Парижі". Для гостей вступ вільний. — Секретар: **С. Наріжний**

— **З краєвої хроніки.** З мешкання Льва Ульриха при Янівській вул. у Львові забрали злодії готівку й вартісні папери варт. 15.000 зол. — У Тушавицях, добромильського повіту, ударом сокири по голові вбив свого брата Степана — Іван Якимців. — В Личківцях, гусятинського повіту присипала земля Анну та Івана Возьного підчас праці у глинокопі; Івана Возьного врятували, Анну задавила земля.

— **Влом до каси в Косові.** До Народньої Каси в Косові вломилися злодії та забрали 1300 зол. і 6 гуцульських килимів.

— **Полекші у протесті... векслів.** Міністр Міхаловський розіслав усім нотарям обіжник із наказом принимати до протесту теж і ті векслі, що мають поправлену дату.

— **Двобій послів.** У звязку з суботнішною суперечкою пос. Стипилковський, виступаючи від імени Народ. Клюбу покликав на двобій посла Медзінського.

— **Смерть б. посла Марека.** У Кракові помер б. посол Марек Жигмонт, довголітній видатний діяч Польської Партії Соціялістичної (ППС) один із її лідерів, від 1919 р. посол до польського сойму. При виборах 1930 р. не кандидував на посла наслідком недуги. По професії був він адвокатом із постійним осідком у Кракові.

— **Риба перетворилась в повила.** На вантажну стацію „Москва-Курськ" прийшли три вагони риби для „Союз-риби". Постачі риби домагалися кооперативи й тому вагони сейчас розпечатали; показалося, що вони були з пачками повил і гарбузів. Управа залізниці почала шукати вагони з рибою та найшла їх на стації Москва Жовтняка підписаними „сушені овочі".

— **Дім книжки стане в Москві.** На Червоній площі проти мавзолею Леніна мають більшовики вибудувати велитенський „дім книжки", що буде власністю державного видавництва книжок. Будинок буде зліпком 6-ти камяниць; одна матиме двацять, дві — шіснацять, три — пятнацять поверхів. Його нутро міститиме 7.000 робітників, — якщо цей будинок вибудують.

— **Ганді в Льондоні.** Перед один із почтових відділів у Льондоні заїхало авто. Молодий індієць з листом у руках висів з авта та пішов на почту. Попри авто переходив гурток робітників; один із них заглянув в авто та перелякався: на подушках лежав якийсь кістяк ледві прикритий шматком полотна. Другий робітник глянув і відразу пізнав: „друзі, — то Ганді!" І біля авта зібралася цікава юрба й не розходилася аж до відізду авта.

— **280-літній юнак.** Англійська преса повідомляє, що в одному селі біля Пекіну мешкає 280-літній китаєць Ле-Тсін-Юн. Ця найстарша людина на світу має неабиякий доказ своєї старечости: збірку нігтів 30 цм. довжини. Ле-Тсін-Юн придержувався традиції втинати нігті щойно тоді

коли виросли на 30 цм., а цілу збірку переховує досі. На питання денникара відповів жартома: „сиджу, як черепаха; ходжу мов лелека; сплю, як пес. Лікарі переконалися, що він „здоровий, як риба у воді".

— **Кутепов живе?** Деякі часописи в Римі ширять поголоску, що московський генерал Кутепов (що його вивезли більшовики у невідоме) живе та перебуває в Італії.

— **Справлення помилок.** У вчорашньому (253) числі „Діла" трапилася прикра похибка у передовиці, а саме підзаголовок „Історичний розвиток автономістичної конституції" — має звучати „...автономістичної концепції".

З концертової салі.

Іванна Шмериковська-Приймова.

Є концерти добрі і погані, цікаві і нудні, приємні для критикування і неприємні. Про останній концерт, влаштований Муз. Т-вом ім. Лисенка — співачки Шмериковської-Приймової — можна сказати, що він належить саме до катеґорії тих, про які приємно писати рецензію. П. Шмериковська-Приймова, яка вперше виступила із самостійним концертом, має одну велику прикмету перед більшістю наших співачок: хоча й не має великого голосу, що звертає на себе увагу, а все-ж її можна весь вечір слухати — навіть з приємністю. А є, на жаль, співаки і співачки, яких доводиться слухати — рецензентові з „меншою" приємністю.

Шмериковська-Приймова знає передовсім можливости і межі свого голосу і не береться за твори невідповідні. Її голос мягкий, дещо ще не вирівняний на низах, зате на верхах кращий, сильніший, більш блискучий. Знаємо, що п. Шмериковська вважає себе *драматичним* мецосопраном; на наш погляд вона лірично-драматична співачка.

Програма була складена дуже культурно: ґрупа старо-італійських пісень, французьких шансон, пісень німецьких романтиків (від коли це Гуґо Вольф належить до „модерністів" — як це зазначував реклямовий анонс?) і українських композиторів. З цих останніх безперечно найцікавішою була пісня Пилипа Козицького (Харків) „Він шепнув мені" — може трохи обтяжена мелізмами і надто одноманітна в фортепяновій партії, але дуже настроєва і цілковито „грамотна" — чого не можна сказати про пісні Степового, з їх дешевенькою романтикою. Пісні А. Рудницького і Нестора Нижанківського — обі зі „старих, давніх" часів композиторів і нині цікаві для цих композиторів хіба тільки з „історичного" погляду — як минулий етап творчости.

Всю програму виконала п. Шмериковська дуже вдатно — найкраще пісні німецьких композиторів. П. Несторові Нижанківському, в якого руках лежав супровід концерту — належаться слова правдивого признання — в першу чергу за акомпаніямент пісень Вольфа, такий акуратний і тонкий, що забули ми про маленькі, припадкові неточности в деяких українських піснях.

Концертантка співала як надаток між іншим українську народню пісню, що зовсім не йшла в парі з програмою вечора. Ця уступка для публики добра тільки тоді, коли публика — неконцертова. *а. р.*

З театру.

ЛЬВІВСЬКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР „ЦВІРКУН": *„НЕ БАНКРОТУЄМО!"* Ревія в 14 точках.

Нова, третя з черги ревія „Цвіркуна" під поданим вгорі наголовком пройшла з не меншим успіхом, як обі попередні. Публика, що на обох перших виставах у пятницю й суботу заповнила салю Ремісничої Палати по береги, бавилася, як за найліпших часів, згідно з девізою нової ревії „Не банкротуємо!".

На програму вечора зложилися скечі: „Автомат", „Учителька", „Ґанді у Львові", „Аверченкова тема" й „Адвокат", монольоґ Сороки „Не хочу я" (його власного укладу) в супроводі балету, „Гопак української преси" у виконанні цілого ансамблю, виступи балету (привіт, голендерський танок, черкеський танок, моряцький танок і фінал) та виступ мужеського квартету („українські ревелерси"), що в першій частині співав низку прегарних лемківських пісень і старі галицькі пісні, а в другій — виключно модні танґа. Як цілість нова ревія не має ніякої провідної думки, чи хочби нитки, що вязалаб її в щось одноцільне (не зробив цього і конферансієр), скечі в загальному слабші, як на попередніх ревіях. Та проте завдяки вмілій і зручній режисерії арт. Кулиговського, що вмів надати поодиноким точкам відповідне темпо та видвигнути наверх і підкреслити неодну позірно дрібну, але важну подробицю, а також завдяки прегарним танковим еволюціям балету в укладі відомого балетмайстра Статкевича видці провели гарно й весело вечір і вертали домів вдоволені.

Як автор ревії фіґурував на афішах і програмках Анатоль Курдидик, що златав скечі (скеч п. з. „Учителька" у виконанні п. Орлян, що подобався найбільше, не його, ми бачили вже його на чужій сцені!), гопак преси і фінал. Не всі ті річи могли вдоволити, були деякі й мало або зовсім недотепні та слабі, одначе в загальному наш молодий автор відбув огненну пробу щасливо і можна надіятися, що в короткому часі зможе дати нам твір більш суцільний і більш оригінальний.

При кінці слід іще відмітити, що сценка „Цвіркуна", намальована арт. Андрусевим, представляється зовсім симпатично. Добрі були теж світляні ефекти, особливо при виступах балету і мужеського квартету, без заміту й орхестра Шлапаків. Нема сумніву, що ревія „Не банкротуємо!" буде ще повторена нераз на сцені „Цвіркуна" при набитій салі. *І. Німчук.*

З судової салі.

Б. Кравців і 13 тов. перед львівським судом.

(Шістнацятий день розправи за державну зраду.)

В суботу (7. XI.) після полудня закінчив експерт Івахів свої зізнання про УВО й ОУН. Опісля ставила йому оборона низку питань, з яких деякі маркантніші містимо.

Д-р Глушкевич: Чи ви зовсім певно знаєте, що замах на Войцеховського зробила УВО?

Знавець: Так, говорив мені сам орґанізатор цього замаху, сьогодні вже покійний.

Пос. д-р Біляк: Але я з цілого реферату радн. Івахова не довідався таки, чи УВО ще істнує, чи ні?

Знавець: Фактично УВО не істнує, але осталася тільки вивіска старої фірми, бо УВО має вже свою традицію, а ОУН — це нова орґанізація, не знайома ширшому громадянству.

Д-р Біляк: Чи тенденція УВО є та сама, що й ОУН?

Івахів: Така сама тенденція. Між іншим тепер на 1-ого листопада ц. р. видано летючки одні з підписом УВО, другі ОУН з подібним змістом.

Д-р Біляк: Яка в тім ціль, щоби однакові летючки підписували раз УВО, другий раз ОУН?

Івахів: Ціль та сама, незалежно від того, хто підписував.

Д-р Біляк: Я попрошу подати, в котрім з відчитаних тут на розправі актів є цитата, про яку ви згадували: „то мав бути штаб будучої української повстаючої армії на тутешнім терені?".

Івахів: Я про це сказав, як про зміст реферату, виголошеного на сходинах „Союзу У. Н. Молоді". Цей реферат виголосив Бучак. Реферат винято з актів бл. п. Охримовича в окр. суді в Стрию.

Д-р Шухевич ставить декілька питань щодо кольпортажі „Сурми.

Знавець відповідає, що „Сурму" одержували й люди, які її відносили на поліцію, отже не тільки члени.

Д-р Ганкевич: Чи ви не падете часом жертвою провокації своїх донощиків? Яка моральна вартість ваших інформаторів? Чи вони роблять це з ідеї, як ви, чи за гроші?

Предсідник ухилює ці питання.

Опісля ставить оборона внесок покликати знавців письма на обставину чи Кравців писав реферат та чи дописки на картці Кордюка писані його рукою.

Трибунал годиться на цей внесок.

Обв. Кравців і Пеленський заводять з радн. Іваховом довшу дискусію на політичні теми. Передовсім обв. Пеленський завдає знавцеві низку питань, яких не вичерпує вповні в тому дні.

Пеленський: В якому характері, пане знавець, я був на конґресі ОУН?

Радн. Івахів: В характері запрошеного представника. Я цьому не винен, що так подавали самі націоналісти.

Прок. Ліпш: Чи на запрошеннях на віденський конґрес було зазначене, хто в якому характері? Чи те, що пан Пеленський був гостем, не було зазначене?

Івахів: Ні! Пеленський не був гостем.

З причини пізної пори предсідник перервав розправу до понеділка (9. XI.).

На понеділковій розправі продовжував свої запити ред. Пеленський.

Пел.: Чи до злиття УВО і ОУН прийшло вже перед краєвою конференцією? *Івахів:* Я говорив, що після конференції, бо тоді щойно створено трьохстепенну орґанізацію і приділено їй три реферати УВО, а пізніше щойно в літі 1930 четвертий боєвий реферат. *Пел.* Чи на конґресі говорили може про саботажі і терор? *Івахів:* На конґресі у Відні говорили про цілі і завдання ОУН, а також передбачено реферат для військового вишколу. Сам Коновалець виголосив на цю тему реферат. *Пел.* Як знавець пояснює факт еволюції ОУН і її революційних настроїв? *Івахів:* УВО займалася чисто військ. справами і треба було створити політичну надбудову, яка занялася би ідеольоґічними і політичними справами. *Пел.:* Чи я ввійшов до проводу ОУН? *Івахів:* Ні, але з припоручення проводу ОУН приїхали ви до краю, щоби тут змонтувати орґанізаційний апарат тієї орґанізації. Йшло тут про те, щоби охопити край, це тіло, без якого не може йти ніяка ширша робота, поставлена на реальному ґрунті. *Пел.:* Ви говорили про якісь розбіжности в ідеольоґії? *Івахів:* ОУН це орґанізація нелеґальна, а ви говорили, що як треба охопити край, українське громадянство, то треба вести роботу леґально. *Пел.:* Себто признаєте мені, що я хотів леґально працювати. *Івахів:* Так, але як довго ви є членом ОУН, то можуть бути ріжні ваші погляди, однак ви мусите слухати проводу тієї орґанізації. *Пел.:* Ви сказали, що не відповідає дійсности, будьто би українська націоналістична молодь вела протибільшовицьку діяльність. *Івах.:* ОУН провадить всеукраїнську роботу, а тим самим і проти більшовиків. Одначе ця акція на території під Польщею є побічною, тільки приналежною. *Пел.:* Чи ви пригадуєте собі, в якім часі заняли виразне становище проти більшовиків УНДО й інші політичні партії? *Предс.:* Що це має спільного з нашою справою? *Пел.:* Йде мені про те, що українська націоналістична молодь перша розпочала акцію і то не декляративно, але активно. А тепер скажіть мені, чи стаття обв. Процишина „До всього українського громадянства" могла бути видрукована в „Українськім Голосі" і розкольпортована? *Івахів:* Думаю, що ні, бо „Український Голос" виходить леґально і має перед собою цензора.

Пел.: Чи виходили може з друкарні „Українського Голосу" які нелеґальні брошури? *Івахів:* Думаю, що за тим добре пильнує місцеве староство. *Пел.:* В якім часі і за яку ціну купив провід ОУН „Український Голос"? *Івахів:* Я так не твердю, бо трудно було купувати для такої фірми як Коновалець. Одначе відомо, що Ґреґолинський їздив до Берліна і там переговорював з полк. Коновальцем. *Пел.:* Ви твердите, що Паславського прислав провід ОУН до „Українського Голосу". Як пояснити факт, що я його тепер усунув? *Івахів:* Паславський в процесі за напад біля Калуша признався, що є членом УВО і був засуджений на вязницю, як лише вийшов на волю дістав місце в „Українськім Голосі". Але, як я особисто говорив ред. Зиблікевичеві, що будемо „бити по пальцях", то в інтересі „Українського Голосу" було усунути Паславського. *Пел.:* Чи може знавець зясувати точніше, яке конкретне становище я заняв супроти Польщі в своєму рефераті. *Івахів:* Ви поступали як кожний чоловік і не мусить бути кожне ваше слово вороже супроти Польщі, одначе ви були делеґатом з правом голосування на Конґресі ОУН і за це відповідаєте. *Пел.:* Мені ходить не про те, де я був, але що я говорив. Пане раднику, чи можна подумати про утворення протибільшовицького фронту без Польщі? *Івахів:* Я зазначив, що без Польщі захід не піде проти більшовиків. *Пел.:* Чи є можливе, щоби захід пішов проти більшовиків за попереднім знищенням Польщі. *Предс.:* Ухиляю це питання. *Суддя Слезановський:* Чи відомим ...м, що обв. Пеленський уживав псевдоніму? *Івахів:* У леґальній праці підписувався повним назвищем, у справах нелеґальної роботи уживав псевдоніму „Пакс". *Пел.:* Прошу дати якийсь доказ, або матеріял. *Івахів:* Ви про це дуже добре знаєте. *Д-р Ганкевич:* Але прошу дати доказ. *Івахів:* Це відоме з внутрішньої розвідки.

Опісля приходить до голосу *д-р Ганкевич.*

Д-р Ганкевич: Чи вам, пане раднику, відомо як називалася та орґанізація, якої членів судили більшовики в Харкові? *Івахів:* Знаю, „Союз Визволення України". *Ганк.:* А чи ви знали перед тим процесом, що на Вел. Україні істнує „Союз Визволення України"? *Івахів:* Не знав. *Ганк.:* То не можете не знати також, що істнує „Українська Націоналістична Партія", про яку говорив Кравців. *Івах.:* Не уявляю собі, щоби при такому режімі, який там панує, вона могла істнувати. *Ганк.:* А Міхновський, що згинув трагічно, розстріляний більшовиками в 1927 р., з чийого припоручення він працював? *Предсідник* перериває. *Ганк.:* А чи відомо панові радникові, що перед війною істнував закордонний комітет Української Соціял-Демократичної Партії на Україні? Це питання предсідник ухиляє.

Ганк.: Якщо одна частина українських націоналістів переводить свою ціль тероом, а ін

ща, до якої належить і Пеленський, хоче заложити легальну партію, то чи те є недопускальне?

І це питання предсідник ухилює, а відклик оборонця трибунал затверджує.

Прокуратор: А чи відомий є пану радникові факт, що один пан з УВО віз гроші з Ковна до Берліна і по дорозі застряг у Сопотах? *Івахів:* Так, він живе тепер в Золочеві. *Д-р Старосольський:* Чи ідеольогія а зокрема погляд українських націоналістів ріжниться від поглядів італійських, німецьких і польських націоналістів? *Івахів:* Якщо візьмемо нпр. ідеольогію Дмовського, то там немає ніякої згадки про саботажі, терор. *Старос.:* Не розуміємося. Чи тактика українських націоналістів щодо терору ріжнилася від тактики нпр. передвоєнної Польської Партії Соціялістичної? *Предсідник* ухилює це питання.

Ганкевич: Чи те, що пок. Гриць Пісецький згинув в пластовому одязі є доказом, що Пласт був антидержавною організацією? *Івахів:* Так немудро я не говорив.

Предсідник ухилює дальші розговори на цю тему.

Пеленський: Чи є докази, що я був присутній на конференції у Львові? *Івахів:* Знаю це на основі внутрішнього „виввяду". *Ганкевич:* Чи є відомі й інші особи, що брали участь у тій конференції? *Івахів:* Так, але цього не можу подати до відома. *Шухевич:* Вам сказав мабуть перед смертю Головінський, що був організатором замаху на през. Войцеховського? *Івахів:* На цю тему не буду говорити.

Предсідник ухилює дальші запити у цій справі.

Ганкевич вносить, щоби дати до розслідження пробки письма Кордюка експертам, щоби виказати, що Кордюк не писав слів „Осмолода, Тешин, Олень" на забраній йому картці. Вони походять з чужої руки. Ці дописки мають для справи Кордюка есенціональне значіння.

Після довшої перерви прокуратор і оборона поставила низку внесків на переведення доказів зі свідків і всяких предметів.

І так прок. *Ліпш* подає на поперття вини Пеленського і Кравціва часопис „Юнак" ч. І. з марта 1930., де говориться про конференцію Українських Націоналістів. Дальше предкладає „Сурму" за жовтень 1928 року, де є стаття проти „Діла", яка дала притоку до авантюри в „Ділі", в якій брав участь Стефаник, свідок у цьому процесі. Так само предкладає дотичне число „Діла".

Д-р Старосольський просить щоби суд допустив як доказ побоїв Дачишина на поліції дві сорочки зі слідами крови і блюзку Дачишина. Факт поліційних побоїв є важним доказом не так для обв. Дачишина, що признався на розправі до участи в нападі, як для Книша, про котрого Дачишин зізнав, що був з ним під Бібркою.

Дальше пропонує переведення візії нападу і переслухання тих свідків, які зізнавали вже раз про сам напад. Вносить дальше, щоби постерунок в Бібрці згл. Глібовичах вишукав цих робітників, які працювали в часі нападу на полі і бачили втікаючих учасників нападу. Вкінці просить покликати ряд свідків, які ствердять, що Дачишин перейшов катастрофу, в якій зірвав собі очі. Це є доказом, що Дач. не надається до ролі, яку йому прокуратор приписує (стріляння і т. д.).

Іменем обв. Книша просить обор. д-р **Глушкевич** покликати свідків Миколу Бажанського, студ. фільософії, тепер у Снятині, Теклю Бажанську, Семена Александрука, Евгенію Керницьку всіх зі Снятина на обставину, що бачили Книша з кінцем липня до половини серпня у Снятині. Вероніку Дутчакову, касієрку Нар. Торговлі зі Снятина, яка пізнала Книша 30. VII. 1930. в склепі, Іванну Даниловичівну з Болшовець, що перебувала у батька Стефаника в Русові в липні м. р. і там бачилася з Книшем.

Вкінці пропонує розглянути правосильний акт обвинувачення проти Стефанії Словікової, головного свідка проти Книша на доказ, що вона була обвинувачена у згоненні плоду. Також свідоцтво, виставлене війтом з її села, Таразова виказує, що вона є жінкою легких обичаїв, яка розтратила своє і чоловікове майно.

Інші свідки, Горбаль і Анна Сурмач ствердять, що Словікова намовила до згонення плоду і взяла за це 27 долярів. — Дальше доказ на її невіродостойність з постанови тутешнього суду, який признав їй кошти подорожі за поїздку до Глібович, хоч вона туди не їздила, бо від довшого часу живе у Львові.

Д-д Шевчук ставить внесок покликати відводових свідків для обв. Козакевичівної з Бібрки, які знають ближче її спосіб життя і ствердять, що вона не є причасною в ставлених їй закидах.

Прокуратор противиться внескам оборони за виїмком свідків на алібі Книша в Снятині. — Слідує гостра репліка д-ра Глушкевича, який дивується м. ін. як можна вірити Словіковій, а Стефаникові ні, як це робить прокуратор, хоч є поважні докази, що захитують її достовірність.

Дальше обор. д-р **Глушкевич** піддержав всі внески д-ра Старосольського. Опісля ще кілька разів реплікував прокуратор і д-р Глушкевич.

Найгарячішу дискусію викликав внесок щодо Словікової і головно їй присвятили обі сторони найбільше часу. — Решту внесків представить оборона у вівторок і тоді радитиме над ними трибунал.

На цьому розправу покінчено.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 9. XI. ц. р. за масло експортове та десерове пріма 3·20 зол., за літру молока 28—29 сот., літру сметани 1·30 зол., вершків 6·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 10. листопаду год. 7·30 веч. „Тінь".

Середа, 11. листопаду год. 7·30 веч. „Тінь".

Театр Ріжнородностей:

Вівторок, 10. листопаду год. 7·30 веч. „Радісне знання", комедія в 3. діях А. Фраккаролі-ого.

Кіна.

АПОЛЬО: „Фра Діяволо" (в головній ролі італійський співак Тіно Патієра).

КАСІНО: Звукова фільма „Жоржетине кохання".

КОПЕРНИК: „Марлена Дітріх як Х-27".

ЛЕВ: „Африка говорить". 100 проц. звукова фільма.

МАРУСЕНЬКА: „Марлена Дітріх як Х-27".

МІРАЖ: „Втеча від кохання".

ОАЗА: „Король джезу".

ПАЛЯС: Звукова фільма „Король бульварів".

ПАН: „На крок від ганьби". Поліцмайстер Тагеєв".

ПАСАЖ: „Кабалерова пісня" (Кен Мейнард), американська комедія та звуковий додаток.

ПРОМІНЬ: „Чудеса в Масабельських горах".

СОНЦЕ: „З дня на день" і додатки.

СТИЛЕВЕ: „Під крівлями Парижа".

УТІХА: „Бруковий метелик" (Мей Вонг), „Гасанова Пімста" (Том Мікс).

ХИМЕРА: „Король Парижа" (Іван Петрович).

Програма радіо.

Четвер, 12. листопаду 1931.

Липськ (259,3) 15·30 Кабарет. **Брно** (341,7) 21·00 Концерт. **Льондон** (356,3) 21·00 Концерт. **Гамбург** (372,2) Танкова музика. **Тулюза** (385,1) 18·15 Музична всячина. **Букарешт** (394,2) 20·00 Концерт. **Сотенс** (403,8) 22·10 Танкова музика. **Берлін** (419) 21·10 „Доля людей". **Харків** (426) 15·00, 18·00, 20·00 Концерти. **Рим** (441,2) 17·30 Концерт. **Гельсінгфорс** (453,2) 18·15 Концерт. **Лянгенберг** (472,4) Концерт. **Прага** (486,2) 21·00 Концерт. **Мілянно** (500,8) 20·30 Опера. **Брюселя** (508,5) 21·00 Концерт. **Відень** (516,4) 11·00 Концерт. **Рига** (524,5) 18·30 Чарльса. **Мінхен** (532,9) 19·35 Опера. **Будапешт** (550,5) 15·05 Концерт. **Люблянa** (575,8) 20·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 18·00, Опера. **Осльо** (1071,4) 17·00 Концерт. **Калюндборг** (1153,8) 20·00 Опера. **Москва** (1481) 17·00 Література. **Кенігсвустергавзен** (1634,9) 19·25 „Прожиття праці". **Париж** (1724,1) 21·45 комедія.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 11. листопаду 1931.

Львів (380,7) 11·40 Перегляд краєвої преси ПАТ. 11·58 Час із Варшави. 12·10 Про погоду дня. 15·05 Господарська оповістка. 15·15 Оповістка пласту. 15·50 „Як заграв дівін воді". 16·55 Навчання англійської мови. 17·10 „11 Листопаду". 17·35 Концерт. 18·50 Всячина. 19·45 Радієвий денник. 20·00 „Пісні вояків" — хор. 20·45 Література. 21·00 Концерт. 22·30 Доповнення рад. денника. 22·40 Спортові новини. 22·45 Спогад. Грамофонові кружки: 12·15, 15·20, 16·40, 23·15

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні Загальні Збори Філії Т-ва „Союз Українок" у Бережанах відбудуться в дні 14. листопаду 1931 р. в год. 17-ій в салях Т-ва „Бесіда" при вул. Міцкевича. — На випадок неприявности вимаганого статутом числа членів — Загальні Збори відбудуться цього самого дня о год. 18-ій без огляду на скількість.

Виказ жертв, зложених в „Дні Студента" дня 21. вересня 1931 р. у станиславівському Воєвідстві для Товариства Прихильників Освіти у Львові на „Фонд Допомоги Українському Студентству".

Пов. Станиславів: Станиславів 197·82, Боднарів 21·09, Братківці 5·45, Бринь 5·50, Викторів 8·60, Ганусівці 14·80, Дрогомирчани 7·80, Забереже 10·21, Єзупіль 6·16, Колодіївка 3, Крехівці 7·40, Опришівці 13·35, Павелче 15, Пасічна 4·35, Побереже 7, Угринів Горішний 7·25, Угринів Дол. 10, Угорники 2, Хомяків 6·50, Хриплин 5, Черніїв 13·10, Ямниця 30·58, Чукалівка 1·20, **разом 403·30 зол.**

Повіт Стрий: Стрий 208·44, Олексичі 7·37, Сіхів 15·36, Стрілків 20·24, Дідушиці Вел. 16·10, Дідушиці Малі 7·06, Фалиш 18·41, Станьків 15·85, Братківці 12·20, Семигинів 13·32, Гірне 21.28, Конюхів 55·25, Завадів 15·77, Грабовець 16·60, Нежухів-Голобутів 40·89, Добрівляни 12·64, Кавсько 31·80, Добряни 37·20, Угерсько 12·63, Пукеничі 5·06, Лисятичі 49·56, Ходовичі 17·95, Стриганці 5, Колодниця 9·67, Верчани 3·60, Дашава 15·75, Дуліби 15, **разом 700 зол.**

Повіт Товмач разом 117·44 зол.

Повіт Рогатин разом 439·90 зол.

Пов. Гурка н/Стр: Гурка 120, Волче-Жукотин-Ліжна-Лопушанка 30, Ясінка Масьова 9, Борини 16·01, Комарники-Либохора 8, **разом 183·01 зол.**

Пов. Жидачів: Жидачів 45, Іванівці 8·90, Гніздичів 3·50, Волнків 6·80, Миколаїв 110·75, **разом 174·35 зол.**

Пов. Калуш Калуш 127·85, Войнилів 23·10, Угринів Старий 14·50, Угринів Середний 10, Збора-Верхня 4·80, Завадка-Болохів 8·65. Бережниця Шл. 27·95, Рипянка-Мислів 15.30, Мостище 8·10, Підмихайле 6, Загіре-Хотінь 11·10, Новиця 4·95, Голинь 11·20, **разом 272·50 зол.**

Повіт Городенка: Городенка 80·60, Серафинці 19·30, Глушків 13·90, Рашків 13·80, Торговиця 17·94, Чернелиця 22·55, Городниця 10·76, Чернятин 37, Ясінів Пільний 4·70, **разом 220·55 зол.**

Пов. Богородчани: Богородчани 61·50, Старі Богородчани 9·60, Ляхівці 36, Старуня 13, Жураки 2·20, Солотвина 34, Саджава 13·40, **разом 169·10 зол.**

Пов. Снятин: Снятин 80·66, Степева 50·60, Завале 11·50, Орлець 23·03, Олешків 10·79, Будилів 11·15, **разом 188·02 золотих.**

Пов. Сколе: Сколе 70·50, Гребенів 26·50, **разом 97 зол.**

Пов. Надвірна: Надвірна 89·60, Битьків 45·50, Пнів 32·20, Фитьків 20, Делятин 32, Глинки-Майдан 27·90, Саджавка 11·76, Ланчин 28, **разом 285·96 зол**

Пов. Долина Долина 57·50, Цінева 8·95, Ясеновець 10·74, Вільхівка 2 Дуба 15·50, Перегінсько 8, Брошнів 5, Болехів 30·50, Моршин 7·45, Солуків 4, Гошів 25·30, Поляниця 21, Тисів 12·50, Бубнищі 8·20, Раків 18·90, Мізунь 17·22, Велдіж 10, Надіїв 20, Струтин Виж. 6·80, **разом 290·16 зол.**

Пов. Косів: Кобаки 17, Рожен Вел 5·10, Кути 58·59, Косів 34, **разом 114·69 зол.**

Пов. Коломия: Коломия 269·83, Печеніжин 42, Виноград 4, Ключів Великий 19·37, зі забави в Коломиї 28·75, **разом 363·95 зол.**

Станиславівське воєвідство дало разом **4020·93 золотих**

Всім П. Т. Жертводавцям і збірщикам Виділ Товариства складає щиру подяку. Дальший виказ жертв, зложених на дісти як також виказ датків, зложених поодинокими громадянами буде оголошений пізніше.

Рівночасно прохаємо П. Т. збірщиків зглядно збіркові комітети, котрі досі не звернули збіркових лист, щоби негайно звернули їх до канцелярії Т-ва, Львів, Супінського 21. — За Виділ Т-ва **Володимир Децикевич** — голова, **Орест Гладкий** — секретар.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Подяка.

Після похоронів бл. п. Карла Бадрівського, нашого найдорожчого Мужа і Батька складаємо цією дорогою щиру і сердечну подяку усім Тим, які не залишили нас у нашому тяжкому горі і прийшли з поміччю та дружньою радою. Передусім щиро дякуємо Високопреподобним Отцям Духовним: Ексц. Пралатові Лисецькому, о. совітникові Лопатинському, о. Семчишинові і о. Бадинському за участь в панахиді і похоронах. Складаємо щиру подяку Високоповажаним представникам Товариства Наукового Товариства ім. Шевченка, Музичного Товариства ім. Лисенка і Товариства „Труд" за признання громадянської праці пок. Карла Бадрівського в кондоленційних письмах.

Зокрема дякуємо Пану Радникові Дрималикові, який іменем „Музичного Товариства ім. Лисенка попрощав Покійного над могилою та доложив старань, що хор під управою радника Купчинського причинився до звеличання сумного похоронного обряду.

Передаємо цією дорогою сердечне Спасибіг всім численним нашим приятелям, які особисто або письменно висказали нам слова співчуття та своєю присутністю підчас панахиди і похоронів виявили своє щире відношення до Покійного.

823 Жінка, Доньки, Син і Рідня

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів Ринок 10.